

Arrest

nr. 224 000 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te B. C. (Marokko) in 1955.

Op 7 november 2002 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van oud artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 juni 2003 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig oud artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op een onbepaald ogenblik keerde verzoekster terug naar Marokko.

Op 23 mei 2016 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek.

Op 14 juli 2016 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de afgifte van een visum kort verblijf aan verzoekster.

Op 5 september 2018 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de opgaande lijn.

Op 5 maart 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.09.2018 werd ingediend door:

Naam: A. Voorna(a)m(en): Z. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...]1955 Geboorteplaats: B. C. RR: 55.07.15-558-02 Verblijvende te : [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de familieleden in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene deed een aanvraag in functie van haar schoondochter A. M. (RR: [...]), van Nederlandse nationaliteit.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest van het OCMW Antwerpen op naam van de betrokkene dd. 31.05.2018, waaruit blijkt dat zij tot op datum van dit attest geen financiële steun aanvroeg. Een dergelijk attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt.

- Als bewijs van onvermogen wordt een “Certificat D’Indigence” voorgelegd afgeleverd op 12.06.2018 te Nador. Hieruit blijkt dat betrokkene gedomicilieerd was te N., H. O. B. Rue 3 N) 214. Dit document zegt niets over het gegeven of betrokkene al dan niet een eigendom bezit of een inkomen geniet.

- Er worden bewijzen van 6 geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd voor de periode van januari 2018 tot april 2018. Deze stortingen zijn echter te beperkt en te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene ten laste was/is van de referentiepersoon: ze werden immers klaarblijkelijk opgestart net voor de aanvraag gezinshereniging.

- Tot slot legt betrokkene een arbeidscontract voor bij De Lijn dd 24.04.2017, doch zonder bijhorende loonfiches en bewijzen van uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid voor de periode van maart 2018 tot augustus 2018. Voor zover de arbeidsongeschiktheid zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden is voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden. Echter, daartoe bevat het

dossier geen aanwijzingen. De dienst vreemdelingenzaken is niet bevoegd om vast te stellen of iemand aan de voorwaarden kan voldoen voor invaliditeitsuitkering. Om deze reden kunnen wij een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet aanvaarden als afdoende bewijs voor de inkomsten van de referentiepersoon. Daarnaast worden ook nog een arbeidsovereenkomst en bijhorende loonfiches bij DHL voorgelegd op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon B. B. (zoon van betrokkene).

Uit het rijksregister blijkt weliswaar dat betrokkene sinds 05.09.2018 op hetzelfde adres ingeschreven staat als de referentiepersoon. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en op heden financieel/materieel ten laste was en is van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde gegevens is ook niet duidelijk of betrokkene ook nog gehuwd is. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van het “Vreemdelingenbesluit”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ze licht haar enig middel toe als volgt:

“1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

2. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie: “de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”.

Uit het administratief dossier kan worden vastgesteld dat verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van haar schoondochter (M. A.) die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Deze aanvraag werd door verzoekster ingediend op 5 september 2018.

Door de verzoekende partij werden volgende bewijzen overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van deze aanvraag:

- Een attest van het OCMW van Antwerpen op naam van mevr. A. Z. dd. 31.05.2018.
- Een “Certificat D’indigence”, afgeleverd op 12.06.2018 te Nador.
- Bewijzen van geldstortingen van mevrouw M. A.
- Een arbeidscontract op naam van mevrouw M. A. en bewijzen van uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid voor de periode van maart 2018 tot augustus 2018.
- Een arbeidsovereenkomst en bijhorende loonfiches op naam van B. B. (de zoon van verzoekster en de echtgenoot van mevrouw M. A.).

Door verzoekster werd onder meer aangevoerd dat uit deze bewijzen blijkt dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster en de referentiepersoon: mevrouw M. A. (en dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt).

Dit element wordt betwist in de bestreden beslissing: “Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en op heden financieel/materieel ten laste was en is van de referentiepersoon”.

3. Verzoekster benadrukt vooreerst dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is.

Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekers het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag verzoekster wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en dit omdat de ascendent niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land

van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

4. In het licht van bovenvermelde rechtspraak, blijkt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft besloten dat verzoekster niet voldoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen is en dat zij, voorafgaand aan de aanvraag en op heden, financieel/materieel ten laste is.

Uit de documenten blijkt dat verzoekster gedomicilieerd was te N. (Marokko), H. O. B. Rue 3 N) 214 (zie het "Certificat D'Indigence"). Dit stuk vormt tevens een bewijs van het onvermogen van verzoekster en, bijgevolg, de behoefte van verzoekster. Met dit laatste wordt echter geen rekening gehouden door de gemachtigde, waardoor de bestreden beslissing reeds onwettig is.

Verzoekster is geboren op (...)1955. Zij heeft thans de leeftijd bereikt van 63 jaar. Door haar leeftijd (en de bijhorende kwaaltjes), is zij niet langer in staat voor zichzelf te zorgen. Hierdoor diende reeds zes geldstortingen te worden uitgevoerd door de referentiepersoon voor de periode januari 2018 tot april 2018. Met de leeftijd (en hieruit voortvloeiende afhankelijkheid), wordt geen rekening gehouden door de gemachtigde.

Het wegzetten van de geldstortingen als "te recent" is bovendien in strijd met bovenvermelde rechtspraak en artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, aangezien geen expliciete tijdsvoorwaarde is gekoppeld aan het "ten laste" zijn van verzoekster. Bovendien is het net omdat verzoekster nood had aan ondersteuning, dat zij (samen met haar schoondochter en zoon) besloot om te gaan inwonen bij hen. De steun kon hierdoor verder worden gezet (o.a. materieel en in natura), zonder dat de geldstortingen nog langer nodig waren. Het wordt dan ook niet betwist door de gemachtigde dat uit de geldstortingen kan worden afgeleid dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

Deze steun werd nadien verdergezet, weze het in een andere vorm (met name door materiële ondersteuning te bieden in de vorm van huisvesting en het voldoen van de basisbehoeften). Het is dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig dat de gemachtigde met deze verderzetting geen rekening heeft gehouden. De overgang van de (louter) financiële hulp naar het inwonen van verzoekster bij haar dichte familie (schoondochter en zoon), wordt niet zorgvuldig beoordeeld door de gemachtigde.

Verzoekster is vanuit Marokko overgekomen naar België. Zij verkrijgt steun van de referentiepersoon en haar zoon (de heer B. B., de echtgenoot van mevrouw M. A.). Daarom kon zij reeds een attest voorleggen van 31 mei 2018 van het OCMW van Antwerpen waaruit blijkt dat zij geen steun behoeft (dit verkrijgt zij van de referentiepersoon en haar zoon).

Dit attest wordt echter foutief beoordeeld door de gemachtigde. Er wordt enkel gesteld dat dit attest niet "op naam van de referentiepersoon" zou zijn opgesteld, terwijl dit attest net aantoonde dat verzoekster geen beroep moet doen op de Belgische sociale zekerheid. Zij verkrijgt namelijk ondersteuning van haar schoondochter en zoon bij wie zij inwoont (dit wordt niet betwist door de gemachtigde). Dit attest vormt dus een bewijs dat zij steun krijgt van haar dichte familie, waaronder de referentiepersoon. Hierdoor heeft zij geen beroep moeten doen op steun buiten haar familie, zoals van het OCMW.

Dit attest werd derhalve foutief beoordeeld door de gemachtigde.

Er wordt overigens niet betwist dat verzoekster woonachtig is bij de referentiepersoon (haar schoondochter en haar zoon). Deze familiale band wordt niet overwogen in de beoordeling door de gemachtigde, terwijl hieruit kan worden afgeleid (temeer gelet op de samenwoning) dat verzoekster materieel wordt ondersteund door haar dichte familie. Dit blijkt minstens op basis van een vermoeden. Om al deze redenen apart, is de bestreden beslissing onwettig.

5. Naast bovenvermelde elementen, blijkt tevens dat de gemachtigde in de bestreden beslissing aanhaalt dat de voorgebrachte bewijzen van de inkomsten van de referentiepersoon niet kunnen aanvaard worden. Verzoekster betwist dit oordeel ten stelligste.

Door verzoekster werd namelijk een arbeidscontract voorgebracht van De Lijn van 24 april 2017. De schoondochter van verzoekster (mevr. M. A.) is immers werkzaam bij De Lijn, maar momenteel arbeidsongeschikt. Er werden daarom tevens bewijzen voorgebracht van de uitkeringen wegens

arbeidsongeschiktheid voor de periode van maart 2018 tot en met augustus 2018. Dit vormt het bewijs van het (actuele) inkomen van de referentiepersoon.

Dat deze bewijzen niet kunnen aanvaard worden omdat de gemachtigde niet bevoegd is vast te stellen of voldaan is aan de voorwaarden voor een "invaliditeitsuitkering" doet dan ook niet ter zake. Verzoekster dient enkel het bewijs van het actuele inkomen van de referentiepersoon voor te brengen, hetgeen niet wordt betwist, en niet deze van het toekomstige inkomen van de referentiepersoon.

Overigens kan de gemachtigde periodiek nagaan of nog aan alle voorwaarden voor een recht op verblijf zou zijn voldaan, zoals bv. inzake het inkomen van de referentiepersoon. Het oordeel van de gemachtigde kan daarom onmogelijk worden gevolgd.

Daarnaast werden ook nog de inkomstenbewijzen voorgebracht van de echtgenoot van de referentiepersoon (de zoon van verzoekster), waaronder een arbeidsovereenkomst en bijhorende loonfiches. Hiermee werd kennelijk geen rekening gehouden door de gemachtigde bij de beoordeling in de bestreden beslissing (dit wordt enkel vermeld).

6. Gelet op alle bovenvermelde redenen, wordt door verzoekster verzocht een schending vast te stellen van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie."

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het evenmin tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in functie van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna; de Vreemdelingenwet).

Verzoekster acht artikel 40bis van het Vreemdelingenbesluit geschonden, maar dit betreft duidelijk een materiële vergissing: zij doelt op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...];

2° [...]

3° [...];

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° [...]

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Verzoekster wijst in eerste instantie op de stukken die zij in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van haar Nederlandse schoondochter heeft voorgelegd. Zij heeft hiermee haar afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar schoondochter willen aantonen, evenals dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster gaat, in wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van het middel, in op de vereiste van het "ten laste" zijn en wijst op het beschikkend gedeelte van de beslissing, met name dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag en op heden financieel of materieel ten laste was en is van de referentiepersoon.

Verzoekster benadrukt dat het bewijs om aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon vrij is aangezien hier geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is. Ze erkent dat die vrije feitenvinding en feitenappreciatie impliceert dat de bevoegde overheid discretionair oordeelt of het bewijs van de voorwaarden is geleverd. Hierop oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een marginale wettigheidstoets uit.

Verzoekster verwijst naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie over de invulling van het begrip "ten laste", zoals het arrest Jia van 9 januari 2007, nr. C-1/05 waaruit blijkt dat het ten laste zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de unieburger, die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, omdat de ascendent niet in zijn basisbehoeften kan voorzien. Zij wijst erop dat volgens het Hof van Justitie de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of de verzoekende partij gezien haar economische en sociale toestand niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun reeds in de lidstaat van oorsprong of herkomst moet bestaan op het moment dat wordt verzocht om hereniging met de Unieburger. Verzoekster stipt aan dat ook uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie blijkt dat de noodzaak van de materiële steun reeds moet bestaan in het land van oorsprong of herkomst op het moment dat men verzoekt om zich bij de unieburger te mogen voegen.

Verzoekster meent dat het stuk “certificat d'indigence” wel het bewijs vormt van haar onvermogen en dus van haar behoefte. De gemachtigde heeft hiermee geen rekening gehouden, waardoor de beslissing onwettig is volgens haar. Vervolgens wijst verzoekster op haar leeftijd, 63 jaar en het feit dat ze daardoor niet langer in staat is om voor zichzelf te zorgen. Bijgevolg moesten dan ook reeds 6 geldstortingen worden uitgevoerd tussen januari en april 2018. Verzoekster meent dat met de afhankelijkheid die voortvloeit uit haar leeftijd geen rekening is gehouden.

Wat betreft de motieven van de gemachtigde over de geldstortingen, meer bepaald dat deze te recent zijn, stipt verzoekster aan dat artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet niet in een expliciete tijdsvoorwaarde voorziet. Juist omdat verzoekster nood heeft aan ondersteuning, werd beslist dat ze zou gaan inwonen bij haar zoon en schoondochter, zodat de financiële steun kon worden omgezet in materiële steun. Volgens verzoekster zou de gemachtigde niet betwisten dat uit de geldstortingen kan afgeleid worden dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster meent dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het verderzetten van de hulp onder de vorm van materiële steun.

Verder meent verzoekster dat het attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij geen steun heeft, foutief is beoordeeld door de gemachtigde. Volgens verzoekster stelt de gemachtigde dat dit attest niet is opgesteld op naam van de referentiepersoon, terwijl dit attest juist aantoonde dat verzoekster geen beroep moet doen op de Belgische sociale zekerheid. Verzoekster vervolgt dat dit attest bewijst dat ze steun krijgt van haar dichte familie, waaronder de referentiepersoon. Tot slot stipt verzoekster aan dat niet is betwist dat zij woonachtig is bij de referentiepersoon. De familiale band wordt niet overwogen door de gemachtigde terwijl hieruit blijkt dat ze wordt ondersteund door haar dichte familie.

In wat als het tweede onderdeel kan worden beschouwd, gaat verzoekster in op het argument van de gemachtigde dat de inkomsten van de referentiepersoon niet aanvaard kunnen worden. Verzoekster stipt aan dat ze een arbeidscontract van haar schoondochter heeft voorgelegd die bij De Lijn werkt en bewijzen van arbeidsongeschiktheidsuitkeringen van maart tot en met augustus 2018. Verzoekster stelt dat dit het bewijs is van het actuele inkomen van de referentiepersoon. Het motief dat die bewijzen niet kunnen aanvaard worden omdat de gemachtigde niet bevoegd is vast te stellen of voldaan is aan de voorwaarden voor een invaliditeitsuitkering doen volgens verzoekster niet terzake. Verzoekster stelt enkel te moeten aantonen wat de actuele inkomsten zijn van de referentiepersoon en niet de toekomstige inkomsten. Verder blijkt eveneens dat de echtgenoot van de referentiepersoon zijn arbeidsovereenkomst en loonfiches heeft voorgelegd en blijkt niet dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden aangezien die inkomsten enkel worden vermeld, doch niet beoordeeld.

Beoordeling

Zoals verzoekster zelf erkent, blijkt duidelijk uit artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1 onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) dat ze dient aan te tonen ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon of haar echtgenoot. Zoals verzoekster zelf ook stelt, vult het Hof van Justitie die vereiste in het voormelde arrest Jia in door te stellen dat: *“de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot [...]”* En *“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”*

Verzoekster meent wel degelijk aangetoond te hebben onvermogen te zijn en ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoekster kan evenwel niet voorhouden dat de gemachtigde “geen rekening heeft gehouden” met het “certificat d'indigence”. Verzoekster meent dat dit moet volstaan om haar behoefte aan te tonen, maar gaat hiermee niet in op de motieven van de gemachtigde dat dit attest niets zegt over de vraag of zij al dan niet een eigendom bezit of een inkomen geniet. Het komt de Raad niet toe zelf in te gaan op die concrete motieven.

Waar verzoekster aanstipt dat zij gezien haar leeftijd, 63 jaar, kwaaltjes heeft waardoor ze niet langer in staat is voor zichzelf te zorgen en waardoor geldstortingen nodig waren, stelt de Raad vast dat

verzoekster bij de aanvraag geen stuk heeft voorgelegd aangaande haar leeftijdsgebonden kwaaltjes waaruit een afhankelijkheid zou moeten blijken, zodat ook niet van de gemachtigde kan verwacht worden hieromtrent te motiveren. Er kan immers niet van elke persoon van 63 jaar aangenomen worden dat de kwaaltjes dermate zijn, dat hieruit een afhankelijkheid van de kinderen moet aangenomen worden. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster in het verleden nog een aanvraag indiende tot regularisatie op grond van oud artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, waarin ook werd gewezen op haar medische situatie, maar dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster deze beslissing heeft aangevochten. Er blijkt evenmin dat een recente aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Wat betreft de geldstorting, acht de gemachtigde deze zowel te beperkt als te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat verzoekster ten laste was of is van de referentiepersoon omdat ze werden opgestart net voor de aanvraag gezinshereniging. Verzoekster gaat in op het argument van de gemachtigde dat de storting te recent is. Waar verzoekster aanstipt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en uit artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet geen expliciete tijdsvoorwaarde kan blijken gekoppeld aan de voorwaarde van ten laste zijn, blijkt nochtans wel uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat het ten laste zijn, moet aangetoond worden in het land van herkomst of van oorsprong op het moment dat men verzoekt om gezinshereniging. Het is vaste rechtspraak van de Raad dat het land van herkomst of oorsprong niet kan gelijkgesteld worden aan het ontvangende land, zijnde België. Zoals de gemachtigde stelt, diende er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan ten aanzien van de referentiepersoon in het herkomstland. De ratio legis is immers dat de gezinshereniging niet tot doel kan hebben een afhankelijkheid te creëren in het ontvangstland, voor mensen die in het herkomstland niet specifiek van de referentiepersoon afhankelijk waren. Thans is niet betwist dat het herkomstland Marokko is. Het is niet geheel duidelijk uit het administratief dossier wanneer verzoekster van Marokko naar België is gekomen, aangezien het visum voor familiebezoek nog werd geweigerd in 2016, maar de Raad kan de gemachtigde wel volgen dat de zes geldstorting net voor de aanvraag gezinshereniging zijn opgestart, tussen januari en april 2018. Hieruit lijkt het erop dat deze zijn opgestart louter met het oog op de aanvraag gezinshereniging. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster niet ingaat op het motief van de gemachtigde dat de geldstorting ook te beperkt is. Blijkens het administratief dossier beslaan de geldstorting inderdaad maar een periode van 4 maanden en met relatief beperkte bedragen, al moet dit wel in de Marokkaanse context worden beoordeeld. Het kwam aan verzoekster toe in te gaan op het argument dat de geldstorting volgens de gemachtigde te beperkt is, wat niet blijkt uit verzoeksters betoog. De Raad volgt verzoekster dan ook niet in haar conclusie dat de gemachtigde niet zou betwisten dat uit de geldstorting kan worden afgeleid dat verzoekster ten laste is van haar Nederlandse schoondochter.

Verder meent verzoekster dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met het feit dat de louter financiële hulp is overgegaan in materiële hulp. Nochtans stelt de Raad vast dat de gemachtigde wel degelijk heeft rekening gehouden met het feit dat verzoekster inwoont bij haar Nederlandse schoondochter en haar zoon en dus met de overgang van financiële naar materiële hulp. Hij heeft hierover gemotiveerd dat het feit dat verzoekster op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. De gemachtigde stipt aan dat die vereiste actief moet worden aangetoond en niet impliciet kan worden afgeleid uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Verzoekster gaat in dit onderdeel van het middel niet in op deze concrete motieven, maar poneert dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is dat “geen” rekening is gehouden met die overgang. Er blijkt evenwel uitdrukkelijk dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing. Verder erkent verzoekster zelf dat de gemachtigde niet betwist dat verzoekster woont bij de referentiepersoon maar meent zij dat met de familiale band geen rekening zou gehouden zijn in de beoordeling door de gemachtigde. Opnieuw herhaalt de Raad dat uit de motieven blijkt dat wel rekening is gehouden met het inwonen van verzoekster bij de referentiepersoon, dus met die familiale band werd wel rekening gehouden. Waar verzoekster nog stelt dat er minstens kan vermoed worden dat verzoekster materieel wordt ondersteund door haar dichte familie, nu zij onder een dak woont, kan de Raad volgen, doch dan blijft de vraag of hiermee op afdoende wijze is aangetoond dat verzoekster ten laste is in de zin van de voormelde rechtspraak, met name of er voor verzoekster reeds een nood bestond aan deze materiële steun in het land van herkomst. De gemachtigde is hier niet van overtuigd en de Raad acht dit niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig.

Tot slot meent verzoekster dat het attest van het OCMW, waaruit blijkt dat verzoekster geen financiële steun ontvangt, foutief is beoordeeld door de gemachtigde. Er blijkt evenwel niet uit de motieven van de gemachtigde dat hij niet zou aannemen dat verzoekster geen beroep moet doen op de sociale zekerheid. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde niet aanneemt dat ze geen beroep moet doen op steun

buiten de familie, zoals het OCMW. Een foutieve beoordeling blijkt dan ook niet. Het enige wat de gemachtigde stelt, is dat een gelijkaardig attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde ook een dergelijk attest wenst te verkrijgen waaruit blijkt dat de Nederlandse schoondochter geen financiële steun heeft aangevraagd. Verzoekster verklaart niet waarom zij dit attest niet heeft voorgelegd, noch of zij van oordeel is dat dit attest kan verwacht worden of niet.

Omwille van het voorgaande blijkt niet dat verzoekster heeft kunnen aannemelijk maken dat op onwettige wijze is vastgesteld dat onvoldoende is aangetoond dat verzoekster ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon of haar echtgenoot. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht wordt op basis van de voormelde uiteenzetting niet aangenomen.

Nu een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan worden geweigerd louter omwille van het feit dat de voorwaarde van het ten laste zijn in de zin van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie niet voldoende is aangetoond, kan dit op zich reeds de bestreden beslissing schragen.

De overige motieven aangaande de bestaansmiddelen van de Nederlandse referentiepersoon en haar echtgenoot en het betoog van verzoekster in het tweede onderdeel van haar middel, behoeven dan ook geen verdere beoordeling nu dit niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De Raad stelt overigens vast dat de gemachtigde in de conclusie louter heeft gesteld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag en op heden financieel/materieel ten laste was en is van de referentiepersoon, en daarom stelt dat verzoekster bijgevolg niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De motieven aangaande de bestaansmiddelen zijn dan ook overtuigend. Dit des te meer nu uit artikel 40bis, § 2, 4° (aangaande bloedverwanten in opgaande lijn) iuncto artikel 40bis, § 4, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de vereiste van de voldoende bestaansmiddelen enkel wordt gesteld als de gezinshereniger een unieburger is die verblijfsrecht heeft als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Die vereiste van voldoende bestaansmiddelen wordt niet gesteld als de gezinshereniger (unieburger) een verblijfsrecht heeft als werknemer of zelfstandige.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond, het tweede onderdeel van het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES